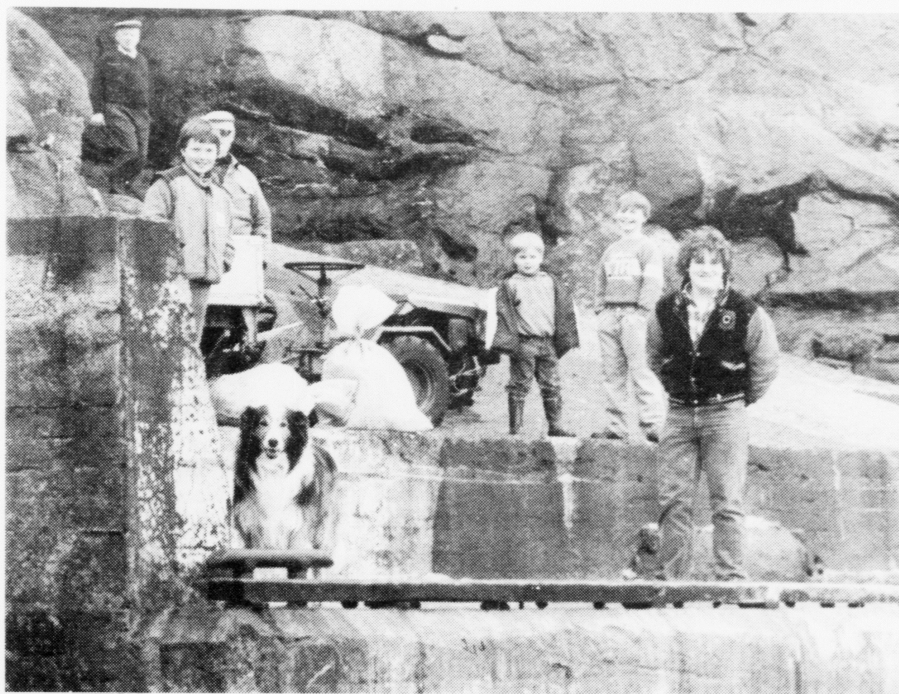

På bryggan i Kirkja — som fåglar på en klippfylla

gnistrar likt diamanter i kvallsolen.

Inte underligt att svenskan Aina Cederblom

blev beteistrad, då hon för första gången steg iland på Färöarna från sin motorbåt Rospigjen, just

här i Norddepli sommaren 1933:

— Här mötte mig en atmosfär av välvilja och

godhet...

— Här var gudavackert.

Med Másin till Fugloy

Fredag den 31/3

Efter en tidlig frukost på hotell Bella, tar jag min packning och vandrar på vägbanken mellan Borðoy och Viðoy över till Hvannasund. Där ligger den illa passagerar/fraktbåten Másin við kaj. Jag kliver ombord tillsammans med ett tiotal andra passagerare. Några är på väg till Svinoy.

Genom att visa ett reportage från Färö-huset i Köpenhamn, som jag ny-

ligen skrivit och som publicerats i senaste numret av Sosialurin, kommer jag i samtal med folk. Det visar sig att man känner flera personer som jag träffat i Köpenhamn, bl a Hans Gudjonsson, vilken tidigare bott i Klaksvik.

Det vackra vädret gör resan till en lusttur. Vid kajen i Svinoy stannar vi i tio minuter. Här lossas bl a några seker kraftfoder till fåren.

Återseendets glädje

Vi stavar vidare in i Fugloy-fjorden. Båten börjar stampa, inte för att det blåser så mycket, men på grund av de kraftiga malströmmar som alltid »kakar» här.

Så dyker Kirkja bygd upp ur diset — jag känner starkt återseendets glädje. Sommaren 1983 var jag med vid ett kyrkojubileum här.

På havets och vindarnas villkor

Båten går vidare mot Hattarvik. Det är dock inte alltid den kan angöra båda kajerna, bränningarna kan vara för kraftiga vid den ena bygden. Ja, ibland händer det ju förstås att båten inte alls kan lägga till vid någondera av de båda bygdena. Färingarna har en hälsosam respekt för elementen.

»Døgurða«

Arni Dahl är nere och moter vid kajen och vi går upp mot deras hus. Efter vägen tittar vi in i skolan och hälsar på Marianna och skolbarnen.

Väl inne i det egna huset, fortsätter Arni sin avbrutna matlagning. Klockan är tolv, om en halvtimme skall allt vara klart till middagen, då kommer Marianna hem.

Framhald

Människan — då hon är som bäst

På kajen i Kirkja står några människor och en hund och väntar. På avstånd liknar de fåglar på en klippfylla. Vi förtöjer vid kajen. Sjöhavningen är stor. Ömsom ligger dacket en meter över kajen och ömsom två meter under. Det galler därför att lasta och lossa, gå ombord och gå iland i just rätt ögonblick och att hjälpas åt från båda sidorna. Det är en vacker syn att se hur smidigt samarbete och hjälpsamhet fungerar. Jeg kan inte låta bli att tänka: — Så här är människan, då hon är som bäst!

Då hjälpsamheten fungerar är människan som bäst

Másin vid bryggan i Kirkja